

Rehineciye Bıraktığım ve Geri Alamayacağım Hislerim

Şehrin en çingene mahallesinde
Toplanmış kağıtların içerisinde
Dans edip, sevişmek içtenlikle
Kalmadı - Cebimde -

O dönem ben henüz yalnızlığımın grameri için bile düşünmemişken mevzunun buralara geleceğini hiç hesaplayamamıştım. Kafamın içinden parmak uçlarıma kadar ulaşan bir titremenin ertesi beni bir rehineciye savuşturdu. Gülünç olan ise, onca şey olacakken sinirimi bozan voltamın bozuluydu.

Ruhun gıdasının sevgi olduğunu düşünecek kadar toydum. Acı olduğunu hissedecek bir geleceğe hazır değildim. Fakat zaten kimse hislerinin rehineciye bırakacak kadar yaşamaya hazır olamaz.
- Mecbur kalır -

Sevgiyi bırakmak en basitiydi. Çünkü sevgimin boyutunun tahayyyül edebileceğim bir karşılığı yoktu.

Öyleki sevgi kelimesini işittiğimde duygusallıktan midem bulanırdı

Şimdi bırakırken en az zorlandığım şeyin sevgi olmasını ve o dönem sevgiyi ruhun gıdası olarak atıf etmemin tezat olduğunu görecektim kadar büyüdüm. Üstelik öyle çok büyüdüm ki, her hayatta en az bir zıtlık olması gerektiğini fark ettim.

Peki bu bana ne kattı?

- Sadece artık voltalarımın bozulmamasından çok memnunum -

Ummadık taşın yardığı baş ise bende hüznün olarak zuhur etti. Her güzel şeyin hüznünden ortaya çıktığını bilecek kadar büyümemiştim.

Peki neden bu iç dökümünün başlığında "Geri Alamayacağım" dedim?

- Çünkü ümit bir hismiş ve kaybedince ümidine ulaşmaya ümidin kalmamış.

06/07/2024

Isparta Komando Birliği